

HARLEQUIN®

016
JUUNI

Romantika

JENNIE
ADAMS

Armastada ja kalliks pidada

1. peatükk

„Ja püsite paigal, kuni ma ka teie ülejäänud sõbrakesed kätte saan!” Tiffany Campbell lasi kaks kitse perekonna kitsefarmi aedikusse, kiirustades ise vallale kuuluva kaugema jõesängi poole, et ülejäänud kaks jooksikut kätte saada.

Osa farmi tarast tuleks ära parandada, aga enne kasuvanemate naasmist Prantsusmaalt ei saanud neiu teha muud, kui seda vaid veidi kõpitseda. Ta tahtis, et Colini ja Sylvia äraolekul asjad farmis sujusid. Ta tahtis, et kasuvanemad veendusid, et nende äraolekul tema kätte farmi juhtimine usaldada oli tark tegu. Ta saab sellega hakkama.

Mitte et ta just tahtnuks nende heakskiitu ära teenida. Talle lihtsalt meeldis kõike, mida ette võttis, korralikult teha. Ja praegu tähendas see Campbelli kitsede eemalhoidmist Reidi maadelt, vaatamata sellele, et jõekallas kuumal suvepäeval kitsi ligi meelitas.

Käte vehkides, bušmanikübar sügavale pruunidele lokiidele surutud, marssis Tiffany saabaste mütsudes loomade poole.

Ta tegi kõik, et kitsedele oma 153 sentimeetrise pikkusega hirmu nahka ajada.

„Siia, siia! Kõss! Kohe värava juurde, ma teen selle lahti ja lasen teil koplisse tagasi minna.”

Üks kitsedest tatsas sõnakuulelikult ettepoole.

„Tubli kitseke.” Tiffany avas värava, ja kui kits koplisse oli jõudnud, pani selle kärmelt kinni.

Jäi veel üks kits ja teda tundis Tiffany väga hästi. Kuidas muidu, see oli ta enda oma. Nagu selgus, oli olnud ogarus üksinduse tõttu endale kits soetada.

„Nii, Amalthea. Ma tahan, et sa lähesid teiste juurde koplisse.” Tiffany astus ettepoole.

Valju *mää* saatel ja pilguga, mis tundus usaldamatu, kahtlustav ja samas nii jumalannalik, sööstis kits mine-ma. Tiffany hakkas teda taga ajama, aga kaotas välejalgse loomakese silmist, kui see jõesopi käänaku taha kadus.

Käänaku taga oli jalakäijate sild, mida Jack Reid oli alati kasutanud, kui üle jõe tema poole tuli. Vähemasti seni, kui neiu kontrollimatu käitumine noormehe mõne kuu eest Austraaliast maailma teise otsa oli peletanud.

Sillal kostsid sammud. Valjud, tümpsuvad sammud, mida Tiffany oleks alati kõikjal ära tundnud. Neiu tardus paigale, tundes segiläbi nii lootust kui ebakindlust. Ta tahtis nende suhtele Jackiga paremat lahendust – võimalust sellega silm- silma vastu tegelda, selle asemel, et jätkuvalt erinevatelt maakera pooltelt teeselda, et nende vahel kõik korras on. Aga kas ta praegu selleks valmis on?

Sul tuleb selleks lihtsalt valmis olla, eks?

„Mul polnud õrna aimugi, et ta Šveitsist tagasi on.” Ta pomises need sõnad kinnituseks, kui kaugemale nad Jackiga vanast lähedusest ja meeldivast sõprusest taandunud olid. Kas see ootamatu kohtumine ka midagi muuta võib? Võib-olla ei ole Jackil isegi plaanis oma

külaskäigu ajal teda näha? Kas mehele oleks see ebameeldiv, et temaga kogemata kokku juhtub?

Kusagilt lähedusest kuuldus kitsekese vali ja pahane mõkitus. Hetk hiljem sörkis Amalthea Tiffanyst mööda ja kadus võssa.

Jõesopi käänaku tagant kuuldusid kiired sammud. Ja küsimuste esitamise aeg sai otsa – sest seal Jack oligi.

Lihast ja luust Jack, sama tore ja võluv nagu alati. Tiffany tahtis näha temas üksnes parimat sõpra – nagu mees temaski. Ta pulss kiirenes, peopesad hakkasid kuumama ja käsivartel ning kuklas nahk kirvendas.

Selline ootamatu reaktsioon tekitas neiuse piinlikkust ja ajas vihale. Kas ta siis polnud sugugi mehest selle aja jooksul üle saanud? Tiffany võttis end kokku, et Jack mingil juhul ei aimaks ta reaktsiooni, kui lausus: „Tere, Jack. On see vast üllatus.”

„Tiffany!” Mehe pea jõnksatas. Sügavates sinistes silmades oli segamini üllatust, viha ja seal oli veel teisigi emotsioone, millele neiu nime anda ei osanud.

Käed külgedele rusikasse surutud, jäi Jack neiu ees seisma. Kõhetu, päevitunud lõua lihased olid pingul, kuid ta näojooned pehmenesid. Mees ei olnud tema peale vihane, millele viitasid ka tümpsuivad sammud, enne kui ta teda nägi. Neidu silmates jäi alles üllatus ja pehmenevad näojooned. Seda märgates läbis Tiffanyt vaatamata möödunule soe tunne.

„Ma arvasin, et leian su farmist. ”Need sõnad ütles mees oma sügaval hurmaval häälel. „Ma ei lootnud sind siit leida.”

„Sa ikkagi lootsid mind näha?” Vähemalt seegi andis veidi lootust..

„Jah. Võib-olla oleksin ma pidanud sulle teada andma, et tagasi tulen ja... siia sattun.” Ta kõhkles ja ta suu tõmbus pingule. „Ma helistasin Sidneyst emale ja lubasin teda vaatama tulla. Samuel pidi terve järgmise nädala äri-asjus ära olema ja ma arvasin, et mul jääb aega sinuga kokkusaamine kokku leppida, kui end ema juures sisse olen seadnud. Aga selle asemel tuli Samuel ootamatult tagasi ja mu külaskäik sai tund pärast saabumist ühele poole.”

Mehe toon oli tasakaalukas, aga hoolikalt valitud sõnade vahelt kostis teatavat erutust.

„Mul on kahju, Jack.”

Samuel Reid oli ebameeldiv mees, kes ei jaganud erilist soojust oma naisele ja oli avalikult vaenulik poja vastu. Jacki emagi ei olnud eriti parem. Ta lihtsalt ignoreeris elu nii palju, kui sai.

Jätkates katsus Tiffany hääletooni neutraalse hoida. „Samuel ilmselt üllatas sind oma saabumisega. Tavaliselt ei anna sa talle võimalust enesega norima hakata.”

„Seekord oli asi hoopis enamas kui lihtsalt sõnasõjas.” Jacki lõualihased tõmblesid, enne kui ta pead raputas. „Ükski Reididest pole loodud peresuheteks. Ma tõestasin seda täna ka ise.”

Tiffany avaldas viimase väite peale imestust, aga mees suunas jutu meelega teisele teemale.

„Ma tulin jõe äärde värsket õhku hingama. Kavatsesin su hiljem farmist üles otsida. Ma tahan meie sõprust

tagasi, Tiff. See on meie vahel täiesti ohutu ja... ma tunnen sust puudust.”

Mees rääkis nende sõprusest veidral viisil – ta justkui aetas end suhtlemisraskuste osas vanematega ühele pulgale. Aga Jack polnud ju selline. Mida küll Samuel Reid seekord ütles või tegi, et mees nõnda ärritatud oli?

Enne kui Tiffany suutis mõelda, kuidas seda diskreetselt välja uurida, hakkas Jack uuesti rääkima.

„Mida sina siin jõe ääres teed?” Kuivanud oksad prakusid mehe saabaste all, kui ta neiule lähemale astus. „Mul on tunne, et nägin üht kitse, kui üle silla tulin.”

„Kitse sa ilmselt nägid jah. Ma pidin päris mitu tükki jõe äärest ära ajama ja üks on ikka veel jooksus.” Tiffany hingas sisse kuiva rohu ja kummipuulehtede lõhna, aga sisimas oli ta lummatud Jacki tumesinistest silmadest.

„Ma aitan sul selle kitse kinni püüda,” pakkus mees, „ja võib-olla tulen siis teile.”

Oli suurepärane, et mees nende sõprust taas elustada tahtis. Ta peaks selle eest väga tänulik olema, mitte aga pettunud.

„See oleks kena. Mulle meeldiks su reisist kuulda.”

Ta oleks tahtnud nende probleeme lahendada, aga ei öelnud seda. Selle asemel püüdis ta manada häälde õrritava tooni. „Ma olin hirmus kade kõikide nende vahvate kohtade pärast, mida sa Euroopas külastada said, kui oma õigusbüroo asju ajasid. Pildistamisvõimalused üksi paneks pea pöörlema.”

„Tegelikult oli mul Šveitsi jõudes üsna palju tegemist.” Mehe näole ilmunud naeratus haihtus väga kiiresti. „Ma

süüvisin seal tööasjadesse ega liikunud sugugi nii palju ringi, kui oleks võinud. Sina oleksid tõesti nautinud pildistamist. Selles on sul õigus.”

„Tore, et Hobbs & Judd oli nõus sind konsultandiks võtma. Sa tegelesid vist mõnede suurte firmade õigusasjadega ja tõtsid oluliselt õigusbüroo rahvusvahelist mainet.”

Kui mees midagi ei vastanud, noogutas Tiffany pead. „Ma ei palugi sul seda kinnitada. Ma tean, et sa ei saa mulle rääkida, mille kallal töötasid, aga ma usun, et see oli huvitav väljakutse, et said niimoodi välismaal stažeerida.”

„Midagi sellist jah.” Jälle muutus mehe pilk teravaks, aga ta sundis end jätkama südamlikul ja otsusekindlal toonil. „Oli hea võimalus pisut tiibu sirutada – vahelduseks seadustele elu ka teise nurga alt vaadata.”

Jah, ja ta oli seda tungi erinevate vaatnurkade järele üsnagi selgelt ka siis toonitanud, kui neiu talle oma tundeid avaldas. Oh, nimetagem asju õigete nimedega: see tunne oli *armastus*.

Oli selge, et Jack tahtis, et Tiffany usuks, et sellel, et neiu talle oma tunded avas, polnud mingit pistmist mehe otsusega Austraaliast lahkuda. Võib-olla arvas mees, et kui nad juhtunust juttu ei tee, võivad nad teeselda, et midagi sellist pole olnudki.

Kahjuks ei suutnud neiu seda nii lihtsalt unustada. Aga Jack oli tagasi ja tahtis temaga ikka sõber olla, ja *seegi oli hea*. Ta näkitses ülemist huult. Küll ta välja mõtleb, kuidas ülejäänuga toime tulla.